

- b. Wnosząca odwołanie podnosi pomocniczo, że Sąd naruszył w wyroku zasadę zaliczenia, ponieważ nie uwzględnił pierwszej grzywny przy określeniu wysokości drugiej grzywny.
- c. Wnosząca odwołanie podnosi w dalszej kolejności pomocniczo, że Sąd naruszył w wyroku prawo, ponieważ nie zastosował zasady zbiegu naruszeń; rzekome naruszenie obowiązku zgłoszenia określonego w art. 4 ust. 1 jest naruszeniem bardziej szczególnym, w związku z czym obejmuje zarzucane naruszenie obowiązku zachowania status quo z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, które jest naruszeniem bardziej ogólnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2018 r. – Sole-Mizo Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-13/18)

(2018/C 142/31)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sole-Mizo Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę wychodzi się z założenia, że krajowy organ podatkowy nie popełnił naruszenia (zaniechania) — czyli że nie popadł w zwłokę w odniesieniu do nieodzyskiwalnej części podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”) [...] za niezapłacone zakupy podatników — ponieważ w chwili, w której krajowy organ podatkowy wydał rozstrzygnięcie, obowiązywały naruszające prawo wspólnotowe przepisy krajowe, a Trybunał Sprawiedliwości dopiero później stwierdził brak zgodności ustanowionego w nich wymogu, jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego, przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (zwanego dalej „dyrektywą VAT”) (mając w szczególności na uwadze jej art. 183) oraz z zasadami skuteczności, bezpośredniej skuteczności i równoważności?
- 2) Czy praktyka państwa członkowskiego, polegająca na tym, że przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę rozróżnia się, czy krajowy organ podatkowy nie zwrócił podatku w zastosowaniu obowiązujących wówczas przepisów — które naruszały prawo wspólnotowe — czy też uczynił to z naruszeniem tych przepisów, a w odniesieniu do kwoty odsetek należnych od VAT, którego zwrotu nie można było dochodzić w rozsądnym terminie wskutek wymogu prawa krajowego, który Trybunał Sprawiedliwości uznał za niezgodny z prawem Unii, wskazuje się dwa oddzielne okresy, w taki sposób, że

— w pierwszym okresie podatnicy mają jedynie prawo do otrzymania odsetek za zwłokę w wysokości podstawowej stopy oprocentowania banku centralnego, ponieważ ciągle jeszcze obowiązywały wówczas przepisy węgierskie niezgodne z prawem wspólnotowym, więc węgierskie organy podatkowe nie działały niezgodnie z prawem, gdy nie zezwoliły na wypłatę w rozsądnym terminie zawartego w fakturach VAT, zaś

— w drugim okresie należy wypłacić odsetki w wysokości dwukrotności podstawowej stopy oprocentowania banku centralnego — która zresztą ma w przypadku zwłoki zastosowanie w porządku prawnym danego państwa członkowskiego — wyłącznie w odniesieniu do wypłaty z opóźnieniem odsetek za zwłokę dotyczących pierwszego okresu?

jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego, w szczególności z przepisami dyrektywy VAT (mając w szczególności na uwadze jej art. 183) oraz z zasadami równoważności, skuteczności i proporcjonalności?

- 3) Czy art. 183 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że zasada równoważności stoi na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą od niezwróconego VAT organ podatkowy wypłaca jedynie odsetki w wysokości podstawowej (pojedynczej) stopy oprocentowania banku centralnego, jeżeli zostało naruszone prawo Unii, a jeżeli miało miejsce naruszenie prawa krajowego wypłaca się odsetki w wysokości dwukrotności podstawowej stopy banku centralnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares, S.A. / FOGASA, José David Sánchez Iglesias i Incatema, S.L.

(Sprawa C-29/18)

(2018/C 142/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Strona pozwana, Druga strona postępowania: FOGASA, José David Sánchez Iglesias i Incatema, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w takich samych okolicznościach faktycznych (zakończenie umowy świadczenia usług między pracodawcą a przedsiębiorstwem trzecim z woli tego ostatniego) przewiduje mniejszą odprawę z tytułu rozwiązania umowy na czas określony o określone dzieło lub usługę obowiązującej przez czas obowiązywania wspomnianej umowy świadczenia usług niż w przypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej z porównywalnymi pracownikami, z powodu zwolnienia grupowego uzasadnionego względami związanymi z prowadzoną działalnością produkcyjną, wynikającymi z rozwiązania ww. umowy świadczenia usług?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy wykładni wspomnianej klauzuli należy dokonywać w ten sposób, że nierówne traktowanie – odnośnie do odprawy z tytułu rozwiązania umowy uzasadnionego tą samą okolicznością faktyczną, ale mającego inną podstawę prawną – pracowników zatrudnionych na czas określony i porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony stanowi dyskryminację zakazaną w art. 21 Karty oraz jest sprzeczne z zasadą równego traktowania i zasadą niedyskryminacji zawartymi w art. 20 i 21 Karty, które są częścią ogólnych zasad prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)